

LBRIS

We know
books

Ariana Harwicz

Mori, iubitule!

Ediția a II-a

Traducere din limba spaniolă
de Liliana Pleșa Iacob

ENDORFICTION

 VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Colecția „Endorfiction” a Editurii Vellant este coordonată de Mihaela Ghiță.

Redactare: Ioana Văcărescu

Ilustrație copertă: „Bitter sweet, 70x100cm, oil on canvas 2011” de Mircea Suciu

DTP și layout copertă: Corina Mîță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARWICZ, ARIANA

Mori, iubitule! / Ariana Harwicz ; trad. din lb. spaniolă de Liliana Pleșa Iacob. - Ed. a 2-a. - București : Editura Vellant, 2025

ISBN 978-606-980-279-3

I. Pleșa Iacob, Liliana (trad.)

821.134.2

Ariana Harwicz, *Matate, amor*

Copyright © Ariana Harwicz, 2012

Published in arrangement with Literarische Agentur Gaeb & Eggers GmbH, Berlin in conjunction with Agenția Literară Livia Stoia

© 2019, 2025 Editura Vellant

Editura Vellant

Str. Tudor Arghezi, Poet nr. 16,

Sector 2, București

www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-279-3

M-am întins în iarbă, printre copacii căzuți, și soarele care îmi încălzea palma mi-a dat senzația că țin în mână un cuțit cu care pot să-mi creștez, cu o singură mișcare agilă, jugulara. Din spatele meu, având drept fundal o casă în același timp dărăpănată și familiară, auzeam vocile fiului și bărbatului meu. Amândoi în pielea goală. Amândoi bălăcindu-se în piscina albastră din plastic, cu apa la treizeci și cinci de grade. Era duminică, ajunul unei zile de sărbătoare. Mă aflam la câțiva pași de ei, ascunsă printre tufișuri. Îi spionam. Cum se face că eu, o femeie slabă și depravată, care-și imaginează că are un cuțit în mână, sunt mama și soția ăstora doi? Ce-mi rămâne de făcut? M-am ascuns bine, afundându-mă și mai mult în pământ. N-aveam să-i omor. Am aruncat cuțitul. M-am dus să pun rufele la uscat cu cel mai firesc aer din lume. Am atârnat cu grijă ciorapii bebelușului și pe cei ai bărbatului meu. Chiloții și cămășile. Îmi imaginam că arăt ca o țărăncuță ignorantă, care întinde rufe și-și șterge mâinile pe fustă înainte de a intra în bucătărie. Nu și-au dat seama de nimic. Întinsul rufelor fusese un triumf. M-am culcat din nou între trunchiurile tăiate. Deja se fac rezerve de lemne pentru anotimpul următor. Aici oamenii se pregătesc de iarnă la fel ca animalele. Nimic nu ne deosebește pe unii de alții.

Eu însămi, femeie educată, cu studii universitare, sunt mai animal decât nenorocitele alea de vulpi cu fața mânjită cu roșu și un par înfipt în bot dintr-o parte în alta. La doar câțiva kilometri distanță, vecinul meu, Frank, cel dintâi născut între șapte frați, și-a tras un glonț drept în fund la Crăciunul trecut. Drăguță surpriză pentru liota lui de copii. Până la urmă, tipul n-a făcut decât să respecte tradiția. Stră-străbunicul, străbunicul, bunicul și tatăl lui – sinucideri prin împușcare; s-ar putea spune că-i venise rândul. Și eu? O femeie normală, dintr-o familie normală, dar o excentrică, o sărită de pe fix, mama unui copil și, poți să știi, poate și cu altul pe drum. Mi-am strecurat ușor mâna în chiloți. Și când te gândești că eu răspund de educația fiului meu. Mă cheamă bărbatul la o bere sub pergolă, mă întrebă dacă vreau brună sau blondă. Se pare că bebelușul s-a căcat și că trebuie să-i cumpăr tort, a mai împlinit o lună de viață. Alte femei fac chiar ele tortul, desigur. La șase luni, mi se spune, e cu totul altceva decât la cinci sau la șapte. De câte ori mă uit la el, îmi văd bărbatul călare pe șalele mele, gata să-mi ejaculeze pe umeri, când, brusc, îi vine ideea să mă răsucescă și să intre prin față, în ultima clipă. Dacă n-ar fi făcut gestul de a mă întoarce, dacă eu mi-aș fi strâns picioarele, dacă l-aș fi apucat de sculă, n-ar mai fi trebuit acum să merg la cofetărie ca să cumpăr un tort cu cremă de vanilie sau cu ciocolată și lumânările, pentru aniversarea de jumătate de an. Altele, de cum nasc, încep să spună în stânga și-n dreapta: „Vai, nici nu-mi imaginez viața fără el, e ca și cum l-aș avea dintotdeauna“, ce să zic! Vin acum, iubitele! vreau să strig, dar mă afund și mai mult în pământul crăpat. Vreau să guiț, să behăi și, în schimb,

las țânțarii să mă piște, să se delecteze cu pielea mea dulce. Soarele îmi așază din nou în mână sclipirea aurită a cuțitului și mă orbește. Cerul e roșu, violet, vibrează. Aud că mă caută, bebelușul cu caca la fund și bărbatul în pielea goală. Ma-ma, ta-ta, ca-ca. Așa vorbește bebelușul meu, vorbește întruna, toată noaptea. Co-co-na-na-ba-ba. Îi văd. Las cuțitul în iarba pârjolită și sper ca data viitoare când îl găsesc să fie un bisturiu, o pană, un ac. Mă ridic încinsă și deranjată de furnicăturile dintre picioare. Brună sau blondă? Ce vrei tu, iubitele. Suntem o pereche dintr-alea care folosesc mecanic cuvântul „iubire“, până când ajung să se deteste; iubitele, nu vreau să te mai văd în fața ochilor. Acu' vin, îi spun și sunt o țărăncuță falsă, cu o fustă roșie cu buline și cu vârfurile despicate. Adu-mi o blondă, îi zic, cu accentul meu stricat. Și sunt o femeie care s-a neglijat, o femeie cu gura plină de carii și care nu mai citește. Citește, idioato! îmi spun, citește măcar o frază până la capăt. Noi trei, ca-ntr-un instantaneu al familiei fericite. Ciocnim pentru fericirea bebelușului și ne bem berile; copilul, pe scăunelul lui, morfoleşte o frunză. Îi bag degetul în gură și el răcnește, mă mușcă cu gingiile boante. Bărbatu-meu vrea să planteze un copac, ca băiatul nostru să aibă o viață lungă și fericită, iar eu nu mai știu ce să spun, zâmbesc ca o proastă. Oare și-o fi dând seama? Dintre toate femeile frumoase și sănătoase din zona asta, și-a găsit să se lege pe viață taman de mine. O țăcănită. O străină. Ar trebui să fiu declarată caz incurabil. Ce umezeală e azi, nu? Se pare că o s-o mai țină așa, spune el. Eu dau pe gât sticla cu înghițituri lungi și respir pe nas, dorindu-mi să fiu, pur și simplu, moartă.

Sunt în camera copilului, scăldată în lumina unei lămpițe albastru-deschis, îmi privesc sfârcul care-l satisface la fiecare înghițitură. Soțul meu, am luat obiceiul să-i spun așa, fumează afară, aud cum suflă fumul cu o cadență liniștită, fffff, fffff. Bebelușul se îneacă cu lapte și mi-l pun pe umăr, aplecându-l ca să scoată aerul rămas prizonier în stomac, aer din laptele meu, aer din pieptul meu, aer din ființa mea. După ce râgâie, se lasă greu de parc-a murit: brațele îi atârnă pe lângă corp, pleoapele i se îngreunează, respirația-i este tot mai slabă. Îl culc învelit în șalul meu și, în timp ce-l înfăș, Isadora Duncan¹. Fiecare cu viața lui. În corpul lui. Nu mai aud fumul ieșind printre buzele bărbatului meu. Arunc scutecul greu. Mă îndrept spre ușa de sticlă ce dă în grădină, cochetez mereu cu ideea de-a trece prin ea și a mă tăia toată, vreau mereu să trec prin umbra mea. Când sunt cât pe-acți să mă izbesc de geam, mă opresc și deschid ușa. Afară, soțul meu se pișă cu un șuvoi bogat, văd picăturile calde și gălbui căzând ca o cascadă pe peretele garajului. Se

¹ Isadora Duncan, dansatoare americană născută în 1877, a influențat în mod semnificativ evoluția dansului și a coregrafiei în secolul XX. A murit strangulată cu o eșarfă lungă pe care o purta și care s-a prins în roata automobilului aflat în mișcare în care se afla artista. (N. red.)

întoarce spre mine, îmi zâmbeste cu mâinile pe sexul flasc în timp ce se ușurează și, cu ultimele picături, stinge chiștocul pe care l-a scos din gură. Vrei să ne uităm la stele? N-am reușit niciodată să-i explic că nu mă interesează stelele. Că nu mă interesează ce e pe cer. Că nu-mi pasă de telescopul lui, pe care acum îl cară opintindu-se spre fundul grădinii, unde începe panta care duce în pădure. Nu vreau să le număr, să le descopăr formele, să văd care e mai strălucitoare, să știu de ce se numesc Centura lui Orion ori Șiragul de Perle sau Carul Mare. Încântat nevoie mare, își instalează bijuteria cu trei picioare. Soțul meu e un tip entuziast. Vezi șiragul de perle? Da, dragule. Uită-te la punctele alea luminoase, scăpărătoare, nu-ți vine să le mănânci din ochi? Sunt atât de miciute, și când te gândești că în realitate au mase enorme. Nu, mi-am spus, nu-mi plac distorsiunile. Nici optice, nici sonore, nici senzoriale, nici olfactive, nici cerebrale, nu-mi plac obiectele întunecate de pe cer. Pe mine mă fac să mă simt plin de viață, zice el. Privește cu atenție constelația și încearcă să sari de la o stea la alta, ca și cum ai traversa un podeț din bușteni care se mișcă... Fii atentă la asta, zici că-i un schelet! Exaltarea lui îmi face rău. Își trece brațul pe după umărul meu. Sunt luni întregi de când nu ne-am mai îmbrățișat. Nici nu ne mai ținem de mână, împingem căruciorul sau ținem în brațe bebelușul. Vezi Ursa Mare și Ursa Mică? Da, sigur că da, spun și-l îmbrățișez, însă privirea mi-e pironită într-un spațiu fără stele, unde nu e strop de lumină. Ne amenință cerul întunecat pe care îl avem deasupra noastră în fiecare noapte... O cometă! strigă și, de emoție, se desprinde de mine. N-am văzut-o trecând. Trebuie să fii atentă, nu se văd decât atunci când sunt aproape de soare, și asta doar

pentru o clipă. Nu i-ai văzut coada? mă întreabă supărat. În clipa imediat următoare își aprinde o țigară, totul e să reușești să te orientezi pe cer. Uită-te la grupul ăla de stele, urmărește linia imaginară, vezi? Nu e mai greu decât să citești harta cu autostrăzile și să urmezi linia punctată, ca să nu te trezești în mare. Mi s-a părut că plânge copilul, dar în fiecare noapte-l aud plângând și când mă apropiu e liniște totală, de parcă ar exista o înregistrare cu plânsetul lui și banda ar porni de una singură. Însă uneori n-aud nimic. Stau pe canapea, la doar câțiva metri de camera lui, și mă uit la o emisiune gen Schimb de Mame, Supernanny, sau îmi fac unghiile, când iubitul meu își face apariția cu chiloții pe jumătate căzuți și-mi spune: De ce nu se mai oprește din plâns? Ce vrea? Tu ești mama, ar trebui să știi. Nu știi ce vrea, îi răspund, n-am nici cea mai vagă idee... Nu te relaxează să te uiți la lună? Pune ochiul la lunetă, privește-o acum, că mâine nu va mai fi aceeași, craterile alea cenușii, îmi vine s-o mănânc... sau s-o fumez! Chiar m-am uitat la lună, dar în timpul ăsta mi-a venit în minte sunetul plânsetului, trupul meu a început să secrete, nerăbdător ca bebelușul să se oprească din plâns. Ce sfat mi-a dat asistenta socială cea tânără care a venit, când a chemat-o panicată soacră-mea: „Dacă bebelușul plânge în așa hal, încât te scoate din minți și simți că ești aproape să-ți pierzi controlul, fugi. Lasă copilul cu altcineva și du-te într-un loc unde să-ți poți veni în fire și să-ți recapeți calmul. Iar dacă ești singură și n-ai cum să-l lași în grija cuiva, tot trebuie să pleci. Lași bebelușul într-un loc sigur și te îndepărtezi măcar câțiva pași“. Dacă ar exista și aici *santiguadoras*, țărănci care pentru o sumă de bani îți scapă bărbatul de indigestie și țăncul de orăcăială. Mi-ar fi plăcut să mă aflu pe Apollo, mă ascuți?

Sau în oricare altă misiune în spațiu... mă urmărești? Pe Apollo, privind cum se îndepărtează Terra... Șșșșș! Plânge? Unde auzi că plânge? Îți vorbesc despre lună! Luna este ca tine, îi place să se ascundă, îmi zice el, iar eu mă gândesc cum îl legăn în brațe ore-n șir, facem dansuri nesfârșite, de la extenuare la plâns, de la plâns la extenuare, mă gândesc că un copil e ca un animal sălbatic, că-ți ia inima cu el pentru totdeauna. Pe urmă se satură, strânge telescopul și-l duce în garaj, lângă celelalte unelte, lângă tractorul lui taică-său și lângă barca cu vâsle. Tuțurașul, cum îi zic socrii mei, nu plângea, era așa liniște în camera lui încât a trebuit să-l ating ca să mă conving că trăiește. Așa că m-am întors în salonul cu ușa-vitrină, m-am îndreptat ținută spre imaginea mea reflectată în ea și, chiar înainte de a trece prin ea, am deschis ușa. Bărbatul meu fuma din nou, deschisese al doilea pachet în timp ce ne insulta pe-amândouă, pe mine și luna. L-am văzut învăluit în fum și m-a intimidat. Chestia cea mai agresivă pe care mi-a zis-o în șapte ani a fost „Mergi la un doctor și caută-te!“. Eu îi spuseseam, asta se întâmplă în prima lună de relație, „Vedea-te-aș mort!“. Am rămas în picioare unul lângă altul în frig, pământul mustind de apă ne uda încălțările. Aveam picioarele ude leoarcă. Pământul, răscolit de cârțițe, era împânzit de cratere. El nu se mai uita în sus, eu, nici atât. Dar tot mi s-a părut că am văzut o cometă deasupra noastră, trecătoare – așa cum totul e trecător pe lumea asta. Pe urmă ne-am dus să ne culcăm, fiecare în patul lui. Deja m-am obișnuit să dorm singură, lungită pe diagonală în patul meu din casa asta, care pe vremuri a fost fermă de animale, sau ce-o fi fost. Poți să faci o familie din orice, m-am gândit, lăsându-mi ochii să alunce pe pereți.

Când soțul meu pleacă la drum, fiecare secundă de liniște vine la pachet cu o hoardă de demoni care-mi tropăie prin creier. Un șobolan țopăie pe tavanul transparent. Pare să se distreze, nebunul. Mă duc din minut în minut să văd dacă bebelușul respiră, îl ating, să văd dacă reacționează, îl dezvelesc, îi schimb poziția, pun lumina pe el, îl iau în brațe. Încă e la vârsta la care poate apărea sindromul morții subite. Pe urmă mă potolesc, îmi fac un sendviș și mă uit la televizor. Însă îndată un *ahhh, ahhh* ascuțit scos de o bufniță, un sunet de împerechere involuntar și erotic, mă îngrozește. Sting televizorul. Îmi imaginez animalele într-o orgie, un cerb, o șobolănoaică și un mistreț. Râd, însă imediat mă cuprinde spaima la gândul unei asemenea învălmășeli ciudate. Labe, aripi, cozi și solzi încolăciți într-o cursă a plăcerilor. Cum o fi ejaculând un mistreț? Aud din nou acel *ahhh, ahhh*, ca și cum cineva e sugrumat, *ahhh, ahhh*, ca o gargară răgușită de pisică ce iese din pliscul coroiat al bufniței. Prin peretele de sticlă din salon văd în fundul curții rulota. O fi blestemată casa asta ambulantă, că de mai multe ori ne-a lăsat baltă la drum. E ruginită, însă bărbatul meu susține că mai duce ceva kilometri și că am putea merge toți trei la mare. Eu mă tem să nu se răstoarne și să-mi omoare copilul.

Să-l omorâm amândoi. Între două și patru dimineța este cel mai rău, apoi îmi trece și mă apuc să-mi pregătesc de mâncare. Dar între două și patru îmi vine să mă dau cu capul de pereți. Văd clanța apăsându-se singură. Mă văd mergând în pădure și lăsând căruciorul la baza dealului. *Ahhh, ahhh*, din fericire sună telefonul. Iubire, pe unde ești? Mai ai două sute optzeci de kilometri până acasă? Aaa, ai mâncat un meniu la McDonald's? Și pe urmă ai pus benzină? OK, sună-mă la următoarea oprire. Te pup. Te pup. Apelurile de pe drum mă mai scot un pic din țacăneala mea. Mă duc iarăși să văd dacă doarme copilul. Îi așez jucăriile în ordinea în care le-a primit. Scumpul meu soț s-o fi ducând la un hotel ieftin cu vreo angajată de la McDrive? Mă târăsc pe jos în patru labe. Am chef să răsfoiesc ceva. Biblioteca e plină de cărți necitite pe care le-am cumpărat pentru sarcină. Brusc, n-am mai fost bună la pat, și el știe asta, îmi spun din senin. De-aia s-o fi ducând la un hotel ieftin, cu pereții scorojiți, cu o chelneriță incultă care-l călărește mai bine decât mine. Mie-mi place să mă gândesc la sex, nu să-l și fac. Întotdeauna am fost bună la teorie și am eșuat la practică, de-aia nu știu să conduc, dar pot să recit regulile de circulație. Încerc să mă concentrez pe o carte de Virginia Woolf, cadou de la bărbatul meu, dar îmi curge laptele. De ce doarme atât? De ce nu se trezește? Moartea unui copil e science fiction. Merg să mă uit la el. Ies din casă, un Ferrari roșu trece în mare viteză. Mă opresc la poartă cu telefonul în mână. Se zice că undele emise de mobil pot să provoace cancer. Înseamnă că mâna mea e-n stadiu terminal. O să mă sune din clipă-n clipă, mă sună la fiecare oprire. Melisa, tipa necăsătorită cu doi copii care locuiește alături, are fereastra